

[Christmas Møller.]

ingen Bemærkning at gøre til. Jeg har selv deltaget i en Situation, hvor man havde Flertal begge Steder. Saa er man ikke saa hensynsfuld, naar man ikke behøver at være det. Lad os bare sige Tingene, som de er, og at Ministeren lige med eet skulde begynde at være hensynsfuld og saaledes, om jeg saa maa sige, bekæmpe sin Natur, tror jeg, ikke der vil være nogen som helst Chance for.

Men til Ministeren vil jeg videre gerne sige, at det kan nu ikke nytte, at han vil hævde, at alle Spørgsmaal falder ind under Valgets Afgørelse, er Valgspørgsmaal. Den 30. September 1935 forelagde Regeringen for Offentligheden Valutaloven i Paragrafform. Den eneste inden for Ministeriet, der ikke var rigtig tilfreds med denne Lov, var, har vi senere hørt, Statsministeren selv, for han syntes ikke, der skulde være noget Rigsdagsvalutaudvalg, saaledes som vi ogsaa sørgede for, at dette kom ud af Loven. Men i alle Enkeltheder, Paragraf for Paragraf, forelagde man dette Lovforslag for Offentligheden, gav det til Pressen, fordi det var det, man gik til Valg paa; det var det, man vilde have ordnet. Det var det, som var selve Valgets Spørgsmaal: Valutalov, Stauning eller Kaos. Dèr var der slet ingen, der tænkte paa Indenrigsministeren.

Derfor taler ogsaa den Omstændighed, at man lod denne Lov gennemføre før Jul og lod den staa isoleret, slet ikke tog noget andet med; de Herrer Fagministre havde jo i øvrigt slet ikke deres Forslag færdige, og Valutaforslaget havde de jo faaet fra det nuværende ærede Medlem Hr. Hauge. Det var Udtryk for Valgets Spørgsmaal. Med Hensyn til alle de andre Spørgsmaal maa jeg da have Lov til at sige, at dèr forbeholder vi os vor Frihed.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Nej, det er jeg ganske enig i, at Valget afgjorde ikke alle mulige Lovgivningsspørgsmaal. Naar jeg om kort Tid — haaber jeg — forelægger en Rottelov, er det klart, at denne Lovs Indhold ikke er afgjort gennem Valget den 22. Oktober. Men lige saa sikkert er det, at et politisk Opgør staar paa en samlet Politik. Inde i denne Politik var ved dette Valg ikke blot Valutaspørgsmaalet: der var Skatte-reform, der var Huslejelovgivning, og der var Gældssanering. Derom er det ærede Medlem slet ikke i Tvivl. Valutaloven indtog for saa vidt en Særstilling, som Regeringen havde ønsket, at den skulde

foreligge netop Paragraf for Paragraf for Befolkningen forinden; derfor blev denne Lov ogsaa gennemført Paragraf for Paragraf med Undtagelse af den ene, som det ærede Medlem mente Statsministeren var misfornøjet med. Men jeg forlanger ikke, at dette Lovforslag skal gennemføres Paragraf for Paragraf. Her er Tale om en Linie, der er fastlagt ved Valget, ogsaa gældende paa Huslejespørgsmaalets Omraade, men selvfølgelig ikke i den Forstand Paragraf for Paragraf.

Det ærede Medlem skal ikke henvise til Forelæggelsestidspunktet. Jeg forelægger ogsaa om kort Tid en stor Skattereform, som det ærede Medlem ikke vil nægte spillede en afgørende Rolle i Valgkampen i store Dele af Landet, og som selvfølgelig ikke har mindre Betydning, fordi den forelægges paa et senere Tidspunkt.

Jeg skal til det ærede Medlem endnu kun sige een Ting, og det er, at det under det ærede Medlems første Tale var mig umuligt, som jeg har sagt, at forstaa, hvor det ærede Medlem egentlig vilde hen. Det var frem og tilbage, det var næsten umuligt at forstaa, hvad det ærede Medlem sagde om Spørgsmaalet. Men saa kom der nu forrige Gang, da det ærede Medlem havde Ordet, ligesom en Løsning paa Problemet, idet det ærede Medlem pludselig brugte det Udtryk, at nu kunde vi jo se paa det i Udvalget, og saa kunde vi tale om det, det gjorde ikke saa meget, om der gik 2—3 Aar med det. Saa begynder jeg bedre at forstaa det. Der skal altsaa snakkes sort i 2—3 Aar. Den ene Dag taler man med Forstaaelse om de Vanskeligheder, som f. Eks. de erhvervsdrivende er ude for paa dette Omraade, den anden Dag taler man om, at Ejeren skal stadig føle, at han er Ejer, o. s. v. En stadig Talen til begge Sider i 2—3 Aar!

Første Gang det ærede Medlem paa dette Omraade sagde sin Mening om, at der var ved at opstaa et nyt Ejendomsretsbegreb, var i 1931, da Huslejeloven var til Behandling. Da erkendte det ærede Medlem, at der paa dette Omraade forelaa et Problem, som man ikke kom uden om. Kunde det nu ikke være nok med de 5 Aar? Er det Meningen, at vi nu gaar ind i en Sabotering af hele dette Arbejde? Talen om de 2—3 Aar tyder jo paa det. Men nu gør Folketinget sig nok færdigt med Lovforslaget. Den Tiltro har jeg til det høje Folketings Flertal, at det vil gøre dette Lovforslag færdigt saa betids, at det faar den reglementerede Gang her i Rigsdagen i denne Rigsdagssamling.